

Full diocesà

15 de juliol del 2018

p6 i p7 —La història de Daniel Alcaide i Piferrer

p8 —Sobre les festes majors de l'estiu

Sant Aleix, 17 de juliol

Històricament, la figura de sant Aleix cal situar-la a les acaballes de l'Imperi Romà d'Occident, en temps de Flavi Honori (anys 395-423). Una venerable tradició afirma que sant Aleix, fill de noble família, fou obligat per ordre del seu pare Eufemià, senador de Roma, a casar-se amb Sabina, una bella donzella de l'aristocràcia romana. Tanmateix, el jove Aleix abandonà la seva muller la mateixa nit de noces i optà per anar com a pelegrí als llocs sants. Aleix, un cop retornat de Terra Santa, començà una vida itinerant vivint de l'almoina i, en establir-se de nou a Roma, portà una vida oculta i ascètica durant disset anys en la seva pròpia casa, on, sense ser reconegut, havia estat acollit com a pidolaire pel seu propi pare. Allí, a casa seva, hi féu de criat i hi va viure la resta dels seus dies ignorant de tothom, dormint a sota l'escala de la casa paterna, duent una vida cristiana molt penitent i pietosa. A Catalunya sant Aleix ha gaudit d'una enorme popularitat. Fou invocat com a patró dels pelegrins i captaires i, àdhuc, la seva figura formà part de l'argument d'algunes peces de teatre medieval de caràcter hagiogràfic. A Reus es representa el ball de sant Aleix, i a la capella de sant Miquel del monestir de Pedralbes el pintor Ferrer Bassa dedicà part d'un fresc a sant Aleix, com també són nombroses les edicions de goigs i narracions de la seva vida de caràcter popular.

(Del P. Valentí Serra, caputxí)

«Jesús cridà els dotze i començà d'enviar-los de dos en dos»

Diumenge XV durant l'any / Cicle B

Lectura de la profecia d'Amós

En aquells dies, Amasies, sacerdot de Bet-El, digué a Amós: «Vident, vés-te'n d'aquí. Fuig al país de Judà. Menja-hi el teu pa i fes-hi de profeta, però aquí, a Bet-El, guarda't de tornar-hi a fer de profeta, que això és un santuari del rei, un temple de l'estat.» Amós li respongué: «Jo no sóc profeta, ni he estat mai de cap comunitat de profetes. Jo sóc pastor i sé fer madurar el fruit dels sicòmors, però el mateix Senyor m'ha pres de darrere els ramats i m'ha dit: "Vés a profetitzar a Israel, el meu poble."» (7,12-15)

Salm responsorial

La fidelitat i l'amor es trobaran, s'abraçaran la bondat i la pau; La fidelitat germinarà de la terra, i la bondat mirarà des del cel. (Salm 84)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel. Ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irrepreensibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dóna lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat. En ell hem estat rescatats amb el preu de la seva sang. Les nostres culpes han estat perdonades. La riquesa dels favors de Déu s'ha desbordat en nosaltres. Ell ens ha concedit tota aquesta saviesa i penetració que tenim. Ens ha fet conèixer el secret de la decisió benèvola que havia pres en ell mateix, per executar-la quan els temps fossin madurs: ha volgut unir en el Crist tot el món, tant el del cel com el de la terra. (1,3-14)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, Jesús cridà els dotze i començà d'enviar-los de dos en dos. Els donà poder sobre els esperits malignes i els recomanà que, fora del bastó, no prenguessin res per al camí: ni pa, ni sarró, ni diners, ni un altre vestit, i només les sandàlies per calçat. I els deia: «A la primera casa on us allotgeu, quedeu-vos-hi fins que marxeu d'aquell

lloc. Si en un lloc no us volen rebre ni escoltar, a l'hora de sortir-ne, espolseu-vos la terra de sota els peus, com una acusació contra ells.» Els dotze se'n van anar i predicaven a la gent que es convertissin. Treien molts dimonis i ungien amb oli molts malalts, que es posaven bons. (6,7-13)

«Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel. Ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irrepreensibles al seus ulls»

Preparats per a fer camí

Jean Hakolimana, prev.

L'evangeli d'aquest diumenge recull una sèrie d'indicacions amb les quals Jesús encomana als seus deixebles l'essència de la seva missió: bastó i sandàlies per a caminar i confiança en la providència divina a través dels germans. Jesús els imagina sempre caminant. Mai aturats ni instal·lats, sempre de camí, no lligats a res ni a ningú. De fet, aquesta metàfora del camí és la més antiga amb la qual la comunitat cristiana va definir la seva essència. El primer nom dels cristians va ser «els del Camí del Senyor» (Ac 9,2). Amb el pas del temps, però, correm el risc d'acabar massa instal·lats. Entre història, institució, tradicions, conceptes i fórmules amb què despleguem la nostra fe, hem passat a poc a poc de caminadors, de pelegrins, a sedentaris de la fe. Així, de mica en mica, hem anat perdent la nostra capacitat d'acompanyar la humanitat en els canvis històrics, polítics, socials, culturals, etc. que en configuren la marxa.

Quan pensem en la nova evangelització, solem enfocar activitats, estratègies i maneres de fer. Fem bé d'insistir-hi. Tanmateix, hi ha un exercici que és igual de saludable: aprendre a desprendre'ns de costums, estructures i servituds que ens estan impedit de ser lliures per a encomanar l'essencial de l'Evangeli en la seva senzillesa. Fa unes quantes dècades que va sorgir una idea que consistia a distingir entre teologia renunciabile i teologia irrenunciabile. Amb això alguns teòlegs alertaven del fet que no tot allò que hem anant acumulant amb el pas del temps ens és profitós per a anunciar l'evangeli. Discernir entre el prescindible i l'imprescindible és saludable per a seguir Crist, caminants i lleugers.

La imatge

A les classes hi ha tarima i pupitres i guixos. A les sales de conferència, files de cadires i projector audiovisual. La pedagogia de Jesús era més vivencial: caminant amb els deixebles pels camps, les muntanyes, el mar, contemplant els pastors, els segadors, els pescadors i fent-se preguntes.

Ara que és l'estiu, mirem l'entorn: hi aprendrem el món, veurem els altres i trobarem Déu.

Jesús i els seus deixebles (1833). C. Oesterley

Lit. hores: Setmana III

16 dilluns

—La Mare de Déu del Carme
Isaïes 1,10-17 / Salm 49 /
Mateu 10,34-11,1

17 dimarts

—Sant Aleix, laic (s.V)
Isaïes 7,1-9 / Salm 47 / Mateu 11,20-24

18 dimecres

—Sant Frederic, bisbe (*838)
—Santa Marina, màrtir (s,II)
—Sant Arnau, abat (*641)
Isaïes 10,5-7.13-16 / Salm 93 /
Mateu 11,25-27

19 dijous

—Santa Justa i Santa Rufina, verges i màrtirs (*287)
—Sant Arseni, abat (*450)
Isaïes 26,7-9.12.16-19 / Salm 101 /
Mateu 11,28-30

20 divendres

—Santa Margarida, màrtir (*275)
—Sant Elies, profeta (900a.C)
—Santa Lliberada, verge
Isaïes 38,1-6.21-22.7-8 / Salm
Isaïes 38,10.11.12abcd.16. /
Mateu 12,1-8

21 dissabte

—Sant Llorenç de Bríndisi, (*1559-1619)
—Sant Daniel, profeta (629a.C)
Miquees 2,1-5 / Salm 10 / Mateu
12,14-21

22 diumenge XVI de durant l'any / Cicle B

—Santa Maria Magdalena
Jeremies 23,1-6 / Salm 22 / Efesis
2,13-18. / Marc 6,30-34

Tots els cristians hem de ser missioners

Visita pastoral a l'arxiprestat de Guillerics Congost – Joan Casas i Griera, prev.

Sant Rafael del Figaró

El diumenge 4 de febrer començà puntual la missa estacional, devotament participada. Comentant les lectures del cinquè diumenge de durant l'any, el senyor bisbe exhortà a seguir l'exemple de Jesús d'evangelitzar els «pobles veïns» (Mc 1,39) perquè com a cristians tots hem de ser missioners. Agraïments, salutacions i una bella assemblea al local de la Peña del Barça.

Sant Sadurní d'Osormort

El senyor rector, Mn. Joan Coma, i un grupet de feligresos esperaven l'arribada del prelat a l'entorn d'un foc de campanya encés a prop de l'església. Feia un fred viu. La missa estacional fou animada amb guitarra i violí. Bonic sermó exhortant a la pregària confiada seguint l'evangeli del dia de Mc 1,40: «Si voleu em podeu purificar.» Agraïments, salutacions i comiat curt, ja que estàvem sota zero.

Els Hostalets de Balenyà

El dia 11, a les deu del matí, visita al santuari de l'Ajuda. Com de costum, l'església s'omplí: feia goig.

A les dotze, missa a Sant Fruitós. Amb dues confirmacions. Una celebració ben participada, organitzada pel rector arxiprest, Mn. Joan Carles Serra.

Visita a una malalta de 103 anys, visita a les germanes filipenses i dinar de germanor. A la tarda, Casal Oller i residència d'avis.

El dia 17 es visità la capella de Ntra. Sra. dels Àngels, situada al poble de Sant Martí. El senyor alcalde ens acollí generosament.

Aiguafreda

El dia 24, el prelat visità l'ermita de Sant Salvador d'Aiguafreda de Dalt. L'evangeli de la Transfiguració del Senyor guià la litúrgia. El Pastor exhortà a seguir la veu del Pare: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, escolteu-lo» (Mc 9, 2-10). Abans de la missa, el bisbe visità l'ajuntament.

Espinelles

El primer Diumenge de Quaresma, Mn. Joan Coma, als seus noranta-dos anys, acollí el bisbe. Un grupet de feligresos assistí a la missa estacional, animada per una bona guitarrista. Signatura dels llibres parroquials que mossèn Joan porta al dia.

Seva

I, per últim, el 25 de febrer, la parròquia de Santa Maria, la darrera visitada en aquest arxiprestat. El senyor rector, Mn. Alejandro Cantero, acollí el senyor bisbe amb un bon grup de gent que participà en la missa estacional.

Homenatge i agraïment a Robert Rufí

El bisbat de Vic i en especial la Delegació Episcopal de Mitjans de Comunicació i el *Full Diocesà* van fer el dia 28 de juny un agraïment a Robert Rufí, amb motiu del seu comiat de les seves tasques a la delegació després de catorze anys.

El delegat, Mn. Xavier Bisbal, acompanyat del seu predecessor, Mn. Josep Casals, va dedicar unes paraules a en Robert en què va destacar el seu esperit de servei: «Ha fet milers de gestions i de tasques, d'ordenar i classificar llibres, textos, fotografies, de preparar amb cura cada edició del pròxim full; d'atenció al correu electrònic.»

També ha donat una lliçó quan Mn. Xavier va agafar la direcció del *Full*, el seu compromís no va disminuir malgrat les dificultats degudes a la distància física amb el seu director, destinat al Bages i posteriorment a l'Anoia.

Per últim, Mn. Xavier va agrair la seva flexibilitat: «Quan se li va explicar la necessitat urgent de reforma de la cúria en clau missionera i els canvis que això comportaria, també en els espais, ho va entendre des del primer moment. La seva col·laboració va ser immediata. El seu esperit de desprendiment mostrava una gran talla humana, capaç de distingir entre els mitjans i els objectius.»

Necrològica

Mn. Joan Casassas i Aragay

Va néixer a Taradell el dia 10 de maig de 1928 i va rebre l'orde del presbiterat el dia 31 de maig de 1952.

Exercí el seu ministeri de prevere en les parròquies de Santa Maria de Sallent (1952), Santa Maria d'Igualada (1954), Sant Salvador de Bellprat (1955), a la colònia Vilaseca (1959) i a Sant Joan de Vilatorrada (1966). També fou rector de la parròquia de Calldetenes i capellà de l'església de Sant Martí de Riudeperes (1993). Exercí, després, de rector de la parròquia de Santa Cecília de Voltregà (1998), responsable de la sagristia de la catedral de Sant Pere de Vic (1998) i capellà del monestir de les Adoratrius Perpètuës de Vic (2008).

Es jubilà l'any 2013 i morí el dia 17 de juny. Al cel sia.

El misteri de Daniel Alcaide Piferrer: revolució, exili i conversió (i II)

Francesc Xavier Bisbal i Talló, prev.

Parròquia Puríssim Cor de Maria del Valle (Mèxic)

Daniel Alcaide i Piferrer, l'agent revolucionari, iconoclasta del Sant Crist d'Igualada i anarcosindicalista en la Catalunya convulsa dels anys trenta, enviadat de manera tràgica, el juliol de 1939 arriba a Mèxic amb milers d'exiliats espanyols. Un nou continent, una nova vida, un nou context i també una nova perspectiva.

Els estudiosos han parlat de la progressiva desmobilització i desactivació dels anarcosindicalistes arribats a Mèxic, molts amb estudis i formació professional, fet que els va donar una posició social ben diferent que a la seva terra d'origen.

Alcaide també va anar seguint el mateix procés i també va anar refent la seva vida, sense perdre, però, el contacte i la convivència amb l'exili català a Mèxic.

Un primer pas de reconstrucció vital va

ser convalidar els seus estudis de contramestre tèxtil. Això li va permetre de reprendre la seva carrera professional dins el sector tèxtil i arribà a ser director d'una important indústria.

A Guanajato, el 21 de juny de 1944, Alcaide es casava amb Maria Esther Castañeda, amb qui tindria tres fills. El fet que la boda, a més de civil, fos canònica i a la mateixa catedral de Guanajato, reflecteix una creixent tolerància de «l'ateu» Alcaide davant el fet religiós.

Una forma pròpia de religiositat

Segons m'explica la seva filla, Alcaide va anar evolucionant del seu ateisme dogmàtic vers una forma pròpia de religiositat: «Ell era naturista, hi havia també en ella una vena de taoisme agnòstic, car no era un home que s'adherís a les doctrines cegament. Li agradava reflexionar sobre les coses, incloent-hi Déu, i tenia una visió del

món que no era antropocèntrica, sinó que cercava l'equilibri amb la natura. En un determinat moment deia que creia en Déu, però un més proper a la ciència o a la filosofia Zen, tot i que tot això no és ben bé exacte per a descriure la seva concepció de Déu.» Indicis d'una creixent obertura en el pensament de Daniel Alcaide.

Un fenomen místic a l'hospital canvià la seva vida

Un fet extraordinari a l'hospital

Tanmateix, a mitjans dels anys seixanta va succeir un fet que ho va canviar tot. Per això he titulat aquesta sèrie d'articles com «el misteri», perquè el fet va ser misteriós. Per a alguns serà una intervenció sobrenatural, per a d'altres un fet inexplicable o fins i tot una imaginació que no mereix cap tipus d'importància o de versemblança. Però el que és ben real és que aquella experiència mística indica que va marcar un abans i un després en la vida d'Alcaide.

Alcaide era una persona molt activa. A part de les seves notables afeccions intel·lectuals, era un «manetes». Artesà de la fusta i pintor artístic, realitzava tota classe de reparacions en el seu àmbit domèstic. Un dia estava sobre una escala, en una notable alçada, traient l'heura d'una paret i sofrí una mala caiguda. Cinc ferides en el ventre, traslladat a l'hospital en estat greu.

I allí succeí el fet: d'alguna manera, la Mare de Déu de Guadalupe i el Sagrat Cor de Jesús es van fer presents en l'habitació d'Alcaide per comunicar-li que no moriria, que no havia arribat la seva hora. Una dada curiosa és que el fet, di-

guem-ne, sobrenatural va ser testificat també pel metge que l'acompanyava en aquell moment, que fins aleshores es declarava completament ateu.

El canvi de perspectiva d'Alcaide es va completar abraçant sense cap fre la fe catòlica, convertint-se en un devot incondicional del Sagrat Cor de Jesús i de la Mare de Déu de Guadalupe, l'advocació mariana més mexicana, i esdevenint un catòlic de missa i comunió dominical.

La seva llar espiritual fou la parròquia del Puríssim Cor de Maria, regida pels Pares Claretians, situada a la colònia de El Valle, a Mèxic DF. Una parròquia dotada d'un majestuós temple, que surt, per exemple, en la pel·lícula *Romeo y Julieta* de 1996, protagonitzada per Leonardo di Caprio. Fou en aquesta església on Alcaide alimentà la seva fe fins al final dels seus dies, assistint-hi acompanyat dels seus néts, habitualment a la missa dedicada als infants. Un quadre del Sagrat Cor presidiria la cambra matrimonial.

Fragments del seu nou pensament

La conversió d'Alcaide a la fe fou completa i real, originada en un fet percebut com a extraordinari (donem-li el valor que vulguem, però el subjectiu fou incontestable). Cito fragments de cartes familiars que denoten el sincer cristianisme d'Alcaide:

«Jesús, fill de Josep i Maria, de Galilea. Fundador del Cristianisme, d'una nova era, va deixar un ensenyament mai igualat, basat en l'amor i el perdó. Cap filosofia humanista ni cap religió no l'han superat.»

«Déu ens estima en un grau superlatiu i s'interessa de manera íntima i personal per cadascun de nosaltres.

Però això no significa que hagi de fer servir una vareta màgica per a protegir-nos. La vida ens cobrarà el tribut i de tant en tant hi haurà tenebres en l'abisme d'aquest món. Però Jesucrist, si ho volem, ens obrirà una llum en les tenebres, i ens adonarem que ell és l'Amor més fort que ha conegut el destí humà.»

Els accidents, que foren constants en la seva vida, ho impediren. La seva hora havia arribat i no tornà més a la Catalunya que havia deixat l'any 1939. Sofria de vertigen i un dia va caure del balcó i sofrí una severa fractura al crani. Moria a l'hospital el 25 de novembre de 1981.

Cada persona és un univers interior, en gran part impenetrable des de fora. Ell no va deixar de ser qui era, amb constants que l'acompanyaren sempre, però misteriosament se li obriren uns horitzons molt més grans. D'aquest fet n'he deixat constància i un agraïment als seus familiars que m'han permès explicar aquesta curiosa història.

Aquesta història i l'anterior ha estat una síntesi d'articles publicats a *L'Enllaç dels Anoiencs* entre febrer i maig passats.

De les festes majors i d'altres coses

Romà Casanova, bisbe de Vic

Festa Major de Manresa, foto de Nació Digital Manresa

Tots els pobles i ciutats, la major part a l'estiu, però també en altres temps de l'any, celebren la seva festa major. Amb aquesta tradició s'expressa la unitat del passat i del present. És una mateixa comunitat de persones, les que formen el poble o la ciutat, que, encara que, com un riu, que no deixa mai de fluir, manté la unitat. Un poble o una ciutat és una comunitat de persones que comparteixen molt més que un espai i un temps; també són compartits tradicions, estructures, treball, història, vivències... que afaïçonen una manera de ser, de viure i d'expressar-se.

Aquesta unitat dels pobles i ciutats és un fet, però també és una tasca de tots. Entre tots, començant per les autoritats, hem de treballar per la integració de tots els qui vénen d'altres cultures i altres religions, o d'aquells del mateix país que es fan presents en les nostres poblacions. El perill de l'aïllament i el de no donar-los la carta de ciutadania pot portar a una mena de rebuig per totes dues bandes. Viure amb els altres i gaudir de les alegries i penes pròpies d'una comunitat social, com és el poble, és una necessitat arrelada en el cor de la persona humana, que és per naturalesa un ésser social.

La festa major és el moment i el lloc de tots. Quina tristesa que hi hagués poblacions que necessitessin dos llocs per a celebrar-la! En aquest cas ha vençut el pecat de la divisió, del qual el maligne està ben cofoi. Per això també tots hem de vetllar de no utilitzar el que és la festa de tots a favor dels interessos d'alguns o de molts, però no pas de tots. Els símbols i les expressions populars són de tots i tots s'hi han de sentir còmodes. En la festa major hi tenen cabuda de manera expressiva els joves —si més no en els temps i espais que són per a ells—. Que no sigui aquest temps, per les facilitats que se'ls donin, ocasió per a prendre mal en el cos o en l'esperit. Perquè tots en tenim d'esperit i les ferides en aquest són més profundes i costen més de guarir.

La festa major quasi sempre està unida a un sant o a un misteri de la fe cristiana. I és que la dimensió transcendent, des de sempre, ha acompanyat la festa dels humans. Necessiten albirar quelcom que ens faci mantenir l'esperança en les lluites i fatigs de cada dia. Necessitem posar la mirada en aquells que han donat testimoniatge de vida autèntica lliurada als altres per amor a Déu. Necessitem testimonis d'amor i de pau, de perdó i donació generosa.

